

TOMIS

REVISTĂ EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

CEL CE VA BEA DIN APA, PE CARE O VOIU DA EU
NU VA INSETA IN VEAC. — IOAN IV. 14

S U M A R U L

Cuvânt duhovnicesc	+ Gherontie
Apel către preoțime	G-ral Ion Antonescu
Calendar	Pr. Oct. Iatan
Pentru ajutorul legionar	Diac. M. Tătărău
Apelul Conducătorului Statului către preoțime	Diac. Gh. Vicol
Problema cosmogonică	Pr. T. Jugănar
Cronică	Pr. Gh. Sorescu
Urmările cutremurului	R.
Indrumări pentru predici	*
Partea oficială	*
Posturi vacante	*
Tablouri de personalul utilizat în Eparhie	*

T O M I S

Revistă oficială, lunară, eparhială, de Constanța.
Sub patronajul Prea Sfințitului
EPISCOP GHERONTIE

Cuvânt duhovnicesc

Sfânta Scriptură stă pe biroul meu de lucru și când n'am altceva de făcut, o deschid și citesc în ea.

Azi, ajung la Matei, cap. 24 și ochii mi se opresc asupra verseturilor 6 și 7.

„Și veți auzi de războaie și de svonuri de războaie; luați seama, nu vă speriați, căci trebuie să fie toate acestea, dar încă nu este sfârșitul.

„Căci se va ridica popor peste popor și împărăție peste împărăție și va fi foamete și ciumă și cutremure pe alocurea; ci toate acestea sunt numai începutul durerilor“.

Numai începutul durerilor!!

Vai, Milostive Doamne, cum va fi, oare, sfârșitul durerilor?

Iubite cititor, cartea mi-a căzut din mână și, un oftat adânc mi-a ieșit din piept. Va să zică, astăzi când auzim de războaie și de cutremure, astăzi, când ne amenință foametea, nu mai este glumă; au început durerile!!

Și ce face lumea? — mănâncă, bea, se însoară, se mărită; (verset 38) adică își trăește viața în același fel, ca și în vremuri bune. Și nu vede că durerile au început. Noi românii, vorbim, punem la cale, criticăm și pe bun și pe rău, dar nimeni nu-și face un mic examen de conștiință; puțini dintre noi se întreabă: ce-aș face oare eu în locul celor pe cari îi

bârfesc? Și, de multe ori, stau și mă gândesc de ce nu vedem, Doamne, primejdia? De ce suntem oare așa de nepăsători, că am pierdut România Mare, și de ce nu ni dăm mâna frățeste să vedem și să socotim ce-i de făcut, ca să reparăm greșelile pe cari le-am făcut și — din păcate — le facem mereu și azi?

„Deșteaptă-te Române!

„Vino-ți întru pricepere omule“.

Durerile au început, deabinelea, și la noi. Basarabia, Bucovina, Transilvania și Cadrilaterul, s'au dus pe rând.

Granițele ne gâtuiesc, foamea ne amenință și neamul ni-a ajuns în pribegie. Românii din provinciile de peste Prut, Suceava și Cadrilater și-au părăsit — de frică — toată gospodăria și au năvălit în vechiul regat.

O nofă vrednică de laudă, o vedem la frații Ardeleni — 1.400.000 la număr, cari primesc moarte groaznică, dar nu-și părăsesc glia strămoșească robită din nou.

Ei sunt chinezăria unității noastre naționale. Ei sufar robia, în nădejdea libertății de mâine.

Dumnezeu să li ajute.

* * *

Iubiți fii duhovnicești ai eparhiei — mele — ciuntită și ea.

Vouă și mai ales Ialomițenilor mă adresez în special, prin aceste rânduri. Stăpânirea v'a trimis — provizoriu — sate întregi, evacuate din Cadrilater, cu preoți cu tot, ca să-i găzduiți până se va găsi alt rost pentru ei. Vine iarna și ei nu au sărmanii, nici de unele; nici casă, nici masă, nici lemne, nici pâinea de pe câmp, căci cea din Basarabia abondentă ca niciodată, a rămas toată acolo, părăsită de nenorociții cari au plecat de groază, numai cu ce aveau pe ei, iar pâinea din Cadrilater, Dumnezeu știe cum și-or mai aduce-o dincoace; *da*, n'au nimic și noi suntem datori să-i ajutăm, să-i sprijinim, măcar până la primăvară.

Rupeți, dar, iubiți Ialomițeni, din pâinea voastră, o fărâmă și pentru refugiații ce vi s'au trimis; socotiți ca o deosebită onoare faptul, că vouă, mai mult decât oricui, vi s'au pus la încercare virtuțile creștinești și patriotice, când vi s'au trimis refugiați.

Iar voi cucernici părinți, primiți pe colegii voștri refugiați, cu dragoste și dați-le un colțișor din parohia voastră, de unde să-și scoată o bucățică de pâine. Iată vin Sf. sărbători; faceți-le și lor o mică bucurie. Cei mai bătrâni știți cât face aceasta, din vremea războiului trecut când, pribegi în Moldova, vi s'a întins mână de ajutor. Faceți și voi, acum, asemenea.

Frați Români și cucernici părinți refugiați. V'am mai sfătuit odată, v'o mai spun și acum: fiți cât se poate de modești, nu pretindeți ceea ce nu se poate; nu puteți trăi în refugiu ca la voi acasă; aveți răbdare și purtați-vă frumos cu preoții la cari v'am rânduit ca utilizați. Starea voastră este provizorie; așteptați timpuri mai bune. Stăpânirea vă poartă mereu grija.

Iubiți frați refugiați, am auzit că unii dintre voi — macedonenii din Cadrilater în deosebi — ați fi luat porumburile oamenilor și tăiat pădurile depe unde ați fost așezați. De ați făcut așa, e un mare păcat. Noi nu suntem vinovați cu nimic de nenorocirea voastră, vă primim cu dragoste, vă ajutăm cu ce putem, cu ce avem.

Cereți cu bună rânduială și noi nu ne vom da în lături, la apelul vostru; căci ni sunteți frați și ni sunteți dragi ca sufletul nostru.

† GHERONTIE

Episcopul Constanței

* Din „PĂMÂNTUL“, anul IX Nr. 219.

Apelul D-lui General Ion Antonescu Către preoți.

Slujitori ai tuturor altarelor românești,

Pe plan social, la temelia Statului stă familia.

Pe plan spiritual așez credința.

Am spus-o aceasta în scrisoarea răspuns ce mi-am îngăduit să trimit I. P. S. S. Patriarhul, în calitatea mea de conducător responsabil de noua îndrumare a destinului neamului, în aceste grele clipe ale istoriei lui.

Găsesc de datoria mea să mă întorc cu fața și către voi, nu pentru a mă amesteca în atribuțiile conducătorilor voștri firești, ci pentru a-mi îndeplini față de voi și de Țară, îndatoririle mele de armonizator al activității și al îndatoririlor tuturor în cadrul Statului. Numai în cadrul acestei concepții, vin în mijlocul vostru și cu dragoste de prim credincios vă spun că :

Biserica lui Christos nu înseamnă numai ziduri, icoane, coruri, lumânări, clopote, slujbe.

Ea este dragoste, jertfă, milostenie, trudă, curățenie sufletească.

Oriunde trăește un suflet curat, acolo este un altar al dumnezeirii.

Pentru ca Biserica și toate podobeale ei să primească cu adevărat harul ceresc, dacă vreți să adăposteați cu folos pe cei ce înalță rugăciuni, să-i faceți să caute sprijin, și genunchii lor odată ridicați dela pământ, să-i poarte mai încrezători ca înainte, *dați voi întâi Bisericii*, tot ce Mântuitorul a așezat la temelia ei.

Cunoașteți mai bine ca mine în ce măsură cuvintele rugăciunilor voastre cuprinde și desvăluie drept-credincioșilor puterea sau slăbiciunea sufletului vostru.

Dacă gândul vostru nu este cu totul dăruit Creatorului, dacă inima voastră nu se frământă cu adevărat pentru păcatele oamenilor, atunci și zidurile Bisericilor sunt reci și chipurile Sfinților depe icoane sunt crunte, și clopotele sună spart și lumânările par stinse.

Faceți în așa fel, încât oamenii să simtă nevoia să meargă la Biserică și să dorească ceasul de rugăciune ca o mare liniștire sufletească.

Evanghelia Mântuitorului este faptă. Ea nu a fost scrisă ca să fie, ci pentru că a fost trăită. Viața lui Christos-Dumnezeu, a fost supusă trudei legilor omenești, a acceptat pedeapsa pedepsei divine și a luptat pentru răscumpărarea noastră. Așa că din ea și numai prin ea să tâlmăciți viața credincioșilor.

Ascultați poverile lor și arătați-le că toate au fost trăite și înfruntate de Dumnezeu pentru biruința lor. Cel mai mic sbucium din viața oricărui faceți-l să intre, să se regăsească și să se aline prin Evanghelie. Și veți vedea că rostul vieții nu le va mai fi străin, că durerile le vor primi și suferi cu credința că o fac întru biruința slavei cerești.

Tâlmăciți, în fiecare zi de sărbătoare, pentru înțelesul tuturor, prin predici scurte și înțelepte, Evanghelia.

Invățați-i să asculte cu interes și să folosească în faptele lor, de fiecare clipă, tot ce această carte a suferinței a înscris numai din dragoste pentru oameni.

Numai astfel vor înțelege îndatoririle la cari îi cheamă viața față de ei, față de familia lor, față de semenii lor.

Invățăturile Evangheliei să le desprindă din fapta voastră. De aceea vă cer ca în viața voastră de toate zilele:

Să fiți cei mai iubitori.

Să fiți cei mai buni.

Să fiți cei mai drepți.

Să fiți cei mai cinstiți

Să fiți cei mai muncitori.

Să fiți cei mai gospodari.

Să nu alergați niciodată după bani, fiindcă ei vă fac să alunecați pe panta patimilor omenești.

Politica să o gonțiți din jurul altarelor, așa cum a gonit Mântuitorul pe mântuitorii de bani.

Să o gonțiți și pentru voi și pentru drept credincioșii voștri. Ea a adus multă nenorocire în această țară. Ea v'a învrăjbit pe toți fiindcă politica, la noi, a însemnat pândă.

Să pândești un om, ca să-l dai laoparte; un loc, ca să-l ocupi fără merit; un lucru, ca să-ți-l însușești cu orice preț și prin orice mijloc; o situație, ca să ajungi cât mai repede, ca să te îmbogățești peste noapte.

În România legionară s'a terminat cu aceste obiceiuri. Nimeni de azi înainte nu se va putea așeza decât acolo unde meritul și puterile îl vor impune prin selecțiune, nu prin interese de castă sau prin intrigă și calomnie.

Aceasta fiindcă nici în Stat nu se poate înfrânge, fără riscuri pentru toți, ordinea naturală a vieții.

Din această cauză, regimul legionar nu va fi politică.

Singura politică pe care trebuie să o faceți este aceea a iubirii de Neam și apărării drepturilor lui știnte prin muncă,

prin cinste, prin blândețe, prin conștință și, mai ales, și prin exemplul vostru în toate și față de toți.

Am pornit dela icoane și dela altare, să ne întoarcem la ele.

Propovăduiți și răspândiți de acolo lumina care trebuie să întrețină nestinsă flacăra focului nostru sacru.

Fără această încălzire continuă a sufletelor credincioșilor voștri, nici eu, nici nimeni altul, nu va putea îndrepta acest blând și înțelegător popor, pe căile binelui.

General ION ANTONESCU

CALENDAR

8 Noembrie: Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil

Este ziua când pământenii sărbătoresc ceea ce n'a fost al pământului nici odată. Este ziua orânduită în cinstea căpeteniilor îngeresti, ce sălășluiesc pururea în preajma tronului dumnezeesc.

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, împreună cu cetele îngeresti, ai căror conducători sunt, fac parte din lumea cerească, către care tinde, suspinând neîncetat, sufletul nostru omenesc. Ei sunt făpturile create de Dumnezeu înainte de plămuirea omului și a tuturor celor pământești, cu un întreit scop: *de a aduce slujbă mării Sale, de a vesti oamenii voia Sa cea sfântă și de a ajuta neputinței firei omenesti.* Impreună cu îngerii de sub conducerea lor, ei sunt sfătuitoarii cei buni de totdeauna ai neamului omenesc. Ei ne îndeamnă a face binele și ne opresc dela săvârșirea nelegiurii. Neconținut îngerul păzitor al sufletului nostru, despre care ne vorbea mama cu duioșie în copilărie, veghează asupra pașilor ce facem, căci el este bun, blând, mângâietor, pururea treaz....

De câte ori oare, n'am scăpat în copilăria noastră de atâtea nenorociri, tocmai datorită îngerului păzitor ?

Dar în afară de această misiune generală, Sfinții Arhangheli sărbătoriți astăzi, au îndeplinit și anumite servicii speciale, despre care ne mărturisește Sfânta Scriptură a Vechiului și Noului Testament. În cartea Genezii, găsim pe Arhan-

ghelul Mihail arătându-se lui Abraam și lui Lot, cărora le prevestește pieirea Sodomei și Gomorei din cauza mulțimei păcatelor.

Arhanghelul Mihail conduce apoi pe Evrei în peregrinarea lor, după ce aceștia scăpară din robia Egiptului. El este acela ce îmbărbătează în urmă, pe conducătorul Iosua Navi, spre a porni la luptă contra dușmanilor, prin cuvintele: «Eu Arhistrategul Puterilor Domnului, acum am venit».

Cât privește pe celălalt Arhanghel, Gavriil, el este binevestitorul tuturor evenimentelor în legătură cu procesul mântuirii noastre. El apare Proorocului Daniil, anunțându-i că peste șaptezeci de săptămâni de ani, are să se nască Mântuitorul. «Și iată, zice bărbatul Gavriil, pe care l-am fost văzut la începutul vedeniei sburând și s'a atins de mine ca în ceasul jertfei de seară» (Daniil 9—21).

El vestește apoi lui Ioachim și Anei că vor avea fiică pe Sfânta Fecioară Maria și lui Zaharia preotul, nașterea Înainte mergătorului și Botezătorului Ioan.

El este trimis mai târziu de Dumnezeu-Tatăl, pentru a vesti Șfintei Fecioare, că va naște pe Mântuitorul ce va purta numele de Iisus. Indeamnă apoi pe Iosif să fugă în Egipt, pentru a scăpa pe pruncul nou născut de urgia lui Irod, ca puțin mai târziu, să-l îndemne să se reîntoarcă la Nazaret, după moartea tiranului.

Și, după părerea multor scriitori bisericești, *tot el este acela ce prăvălește piatra depe ușa mormântului, vestind tot odată Mironosișelor femeii, învierea Domnului.*

Iată în puține cuvinte, serviciile minunate ale acestor doi Arhangheli, cuprinse în cartea sfântă.

Dar mai este de adăogat ceva: Arhanghelul Mihail, viteazul neînfricat și purtătorul de biruință, mai are și o deosebită însemnătate, pentru Neamul nostru românesc. El este acela, căruia odinioară, niște tineri plini de avânt, înflăcărați, și cu inima arzândă de focul credinței — trecuți acum în rândurile dreptilor — i-au jurat solemn, cerându-i ajutorul, spre a birui în lupta ce se angajară cu toate puterile ființei lor, pentru a făuri Neamului un viitor strălucit.

Și el le-a ascultat ruga. Căci totdeauna a fost cu ei. *l-a îmbărbătat și mângâiat în prigoană și tot el i-a împins spre biruința din 6 Septembrie 1940, împlinită în aceeași zi, în care odinioară săvârșise minunea din Colose.*

A săvârșit biruința din 6 Septembrie, aducând pe *Tronul Țării un Rege, ce-i poartă numele și un regim format din oameni, ce neconținut i-au purtat iconița pe piept.*

Fie, ca aripa lui vitează și a celui alt Arhanghel binevestitor, să ocrotească pururea Neamul Românesc!

Preot OCTAVIAN IATAN

Pentru ajutorul legionar

Inercările atât de dureroase prin care a trecut țara sfâșiată și greutatele cari zi de zi apasă tot mai mult pe umerii săi atât de gârboviți de umilințele și lipsa de credință a trecutului apropiat, îndeamnă sufletul nostru să creadă, că numai focul sfânt al iubirii creștine, isvoditoare de milă și înțelegere ne mai poate mântui. Până eri vedeam totul soluționat prin teorii economice, prin lăsarea ocrotirii aproape-lui pe seama cine știe căror laicizante teorii sociale, care au înstreinat atât lumea de biserică. — Astăzi suntem la cumpănă. La prăbușirea unei concepții înstreinate de Dumnezeu vedem și simțim că numai prin mila și dragostea evanghelică vom putea să ne strecurăm destinul pe drumul atât de cotit al istoriei vremurilor de azi, învolburate cu răsmerițe și prăbușiri de credințe.

Am făcut însă ceva și eri: am strâns, pe căi legale și ilegale, ca Zacheu. Ne-am lăsat prinși de pofta resăbuită a groasnicului flagel al egoismului și am strâns de toate; provizie, haine, cămăși, palate... Azi însă am descoperit și descoperim pe Dumnezeu și vrem să facem ceva, vrem să ne salvăm sufletul. Privațiunile impuse de lipsurile și greutatele zilei se pare că ne îndeamnă să spunem, că azi e prea târziu că nu avem cu ce să ne mai îngrijim și de suflet. Și totuși exemplul jertfelor mari de sărăcie evanghelică și nimicnicia vremilor ce trăim nu ne dă pace, — ne îndeamnă, ne frământă, ne muștră.

Lupta aceasta interioară este însă isvodită din neînțelegerea sublimiei mile creștine. Dacă am înțelege sensul cuvintelor Scripturii, dacă am înțelege suferința fraților noștri, iubindu-i, n'am dispera. „Atât cunoaștem, cât iubim“ spunea prof. Nae Ionescu.

„De are cineva două haine, să dea și celui ce n'are una...”

...„De îți cere cineva haina dă-i și cămașa“.

...„De îți cere cineva să mergi cu el o milă, mergi două“.

Trăim vremuri de lipsuri. Nu atât de lipsite încât să nu putem face bine fraților noștri. Sunt vremuri turburi și poate se vor turbura și mai mult. Să nu justificăm lipsa noastră de milă cu vremurile și nesiguranța zilei de mâine. Frații noștri de sânge și de comunitate în fața istoriei, nu se cer

ajutați cu bucurii mari. Ei cer ce fiecare din noi încă avem din belșug. Ei vor un adăpost, o bucată de pâine, un pic de căldură, o hăinuță veche, un sprijin în a se menține până 'n clipa în care se vor lumina vremurile.

De altfel acestea sunt și florile milei creștine care e dăruire simplă, prinos din pușinul tău. Prea rar mila, această floare a iubirii creștine, e haină de purpură. Cine a ajuns să facă milă din cunoașterea, înțelegerea și iubirea semenilor și neimpus, se 'nconjoară de atât de mulți năpăstuiți încât averile lui lov de ar avea și tot nu va putea da mai mult decât un adăpost, o mâncare caldă, o bucată de pâine sau o haină.

Ajutorul legionar vrea să trăiască din manifestarea dragostei creștine, nu din legile aspre și reci ale solidarității sociale. Măsura biruinții ajutorului legionar va fi măsura adâncimii dragostei și vierii în creștinism a neamului nostru, plămădit din sânge daco-roman și suflet ortodox. Ba mai mult, măsura ajutorului legionar este măsura însăși a solidarității noastre naționale. De biruința lui depinde întrucâtva și capacitatea noastră întru înfruntat istoria.

La luptă deci, frați preoți! E vorba de măsura lucrării noastre de creștinare a neamului, de care până mai ieri toate legiurile vă frustrau prin creierea atâtor diversiuni și așezări laice.

Diacon M. Tătărâm
profesor

**„Ajută-ți fratele căzut în nenorocire!
Nu-l lăsa!**

CORNELIU Z. CODREANU

Apelul Conducătorului Statului către preoțime

La temelia Statului Național-Legionar, pe plan social stă **familia**, iar pe plan spiritual **credința**. Așa a afirmat Conducătorul Statului român, D-1 General Antonescu, în apelul către clerul român.

În adevăr, ceea ce face ca **mișcarea legionară**, să se deosebească hotărît de **național-socialism**, sau de **fascism**, este tocmai prezența acestui element spiritual — misticismul religios — în componența sa esențială. Acest caracter de spiritualitate o diferențiază de toate celelalte mișcări similare, așa dar o definește. Ca un adânc cunoscător al sufletului românesc, Căpitanul a zidit înadins Legiunea pe un fond religios. El însuși, ca și ceilalți fruntași ai mișcării, a fost o puternică personalitate religioasă. Din îmbinarea armonioasă și — atâta vreme cât s'a iscat și se menține în viața poporului român — firească a acestor doi factori, familia și credința, s'a născut regimul legionar, ca o îerezistibilă răbufnire a virtuților străbune și a aspirațiilor noastre de totdeauna. Stă în firea Românelui să pornească la treabă întotdeauna cu Dumnezeu înainte; în El își așează în întreaga lui nădejde și El este chezașia biruințelor lui viitoare.

Și pentrucă consideră credința element de bază, organizând-o ca pe bunul cel mai de preț, mișcarea legionară are mulți sorți de reală izbândă în inimile tuturor Românelor și de rămânere în veșnicie.

În calitate de armonizator al activităților și îndatoririlor tuturor în cadrul Statului și fără să încălce atribuțiunile conducătorilor noștri firești, D-1 General Ion Antonescu, în apelul pe care ni-l adresează, ne reamintește de anumite obligațiuni pe care le avem față de obștea românească. Nu revenim și nu zăbovim asupra lor din spirit de critică — și asta cu atât mai mult, cu cât cel ce ne cheamă la datorie o face «cu dragoste de prim credincios» — ci pentru a ne controla mai cu amănuntul conștiința religioasă și națională și a ne convinge odată pentru totdeauna că a sosit momentul izbăvirii neamului românesc, intrând în lumea realităților cu pas entuziast și dârș.

Este un adevăr elementar că fiecare popor, ca orice alt organism viu din natură, își are o perioadă de formațiune sau de

naștere, o altă perioadă de maturitate, care poate să fie de mântuire, și ultima de decadență sau de moarte.

În epoca de maturitate, poporul respectiv se realizează în perfecțiunea cu care a fost dotat de Creator și în măsura în care împrejurările istorice îi permit: își dă în vileag, în forme originale, toată comoara de simțire, de voință și cugetare. Formele culturale îi indică adevărata personalitate, mai mult sau mai puțin puternică, mai mult sau mai puțin de sine stătătoare, sub care va dăinui în istorie, alături de altele, veacuri dearându-l. În acest fel își desăvârșește propriul său chip în omenire, făcându-se aidoma cu chipul ideal din Intelectul divin; în acest fel se izbăvește, îndeplinind întocmai voia lui Dumnezeu.

Poporul Român, trezit de curând la viață și aprig încercat de vitregia vremurilor, se apropie vijelios de maturitate. Alarma deșteptării naționale a dat-o mișcarea legionară. Căci este nevoie de o regăsire de sine, de o punere în acord a voințelor individuale și de o unitate de cuget. Schimbarea la față a României nu se poate îndeplini decât printr'o vajnică și obștească opintire înspre idealul, în care trebuie să ne îmbrăcăm fapăturile, pentru a fi noi înșine și a da lumii ce avem de dat.

Dumnezeu a vrut ca neamul românesc să se nască creștin și să-și trăiască viața ca atare: nota creștină este deci fundamentală în alcătuirea personalității noastre istorice. Dacă Tertullian, dintr'un zel bine cuvântat, a exagerat afirmând că sufletele tuturor popoarelor sunt în mod natural creștine, — *anima naturaliter christiana* — privitor la sufletul românesc a spus purul adevăr. Cine zice creștin, zice român și invers. Așadar idealul nostru de realizare în perfecțiune, prin urmare de mântuire, nu poate să nu fie creștin. «Am pornit dela icoane și dela altare, să ne întoarcem la ele».

Din cele ce ne spune, Conducătorul Statului Român se vedește a fi un desăvârșit cunoscător al problemei religioase. El știe că credința, luată în sens de organ spiritual, care se deschide în lumea de dincolo de mormânt și prin care gustăm apropierea lui Dumnezeu și sfatul strămoșilor, ocupă un loc central în viața religioasă a credincioșilor; că curățenia sufletească este o condițiune fără de care nu există legătură între om și Dumnezeu, ceea ce definește religia; iar dacă, prin curățenie, inima nu se preface în altar al Duhului Sfânt, nici dragostea nu poate încolți în ea și nici roadele acesteia: milostenia, truda și jertfa, toate în folosul oamenilor. «Dacă gândul vostru nu este dăruit cu totul Creatorului, dacă inima voastră nu se frământă cu adevărat pentru păcatele oamenilor, atunci și zidurile bisericilor sunt reci și chipurile sfinților

de pe icoane sunt crunte, și clopotele sună spart și lumânările par stinse“.

Ce a fost Biserica în trecutul neamului românesc? O cetățuie de lumină și de putere. Ce va fi, ce trebuie să fie în viitor? Factorul cel mai eficace și cel mai neadormit întru mântuirea aceluiaș neam. Preotul este organul de recepție al vrerilor divine. Sufletul lui se sbate ca o flacără neastâmpărată între cer și pământ. El se pătrunde cel dintâi de învățăturile evanghelice, căutând apoi să le realizeze în propria lui viață. Căci Evangheliile, bine tâlmăcitate și cu evlavie ilustrată în faptele de toate zilele, este îndreptarul cel mai puternic de izbăvire. Deaceia:

«Să fiți cei mai iubitori.

Să fiți cei mai buni.

Să fiți cei mai drepecți.

Să fiți cei mai cinstiți.

Să fiți cei mai muncitori.

Să fiți cei mai gospodari.

Să nu alergați niciodată după bani, fiindcă ei vă fac să alunecați pe panta patimilor omenești».

În lumina celor de mai sus, în România legionară, ca odinioară sacerdoțiul în Imperiul Roman, tagma preoțească ocupă un loc de mare cinste, prin contribuția pe care o poate aduce, de lumină, de îndemn, și de tărie. În „Cânticica Șefului de cuib“, Căpitanul a încrestat în litere de foc: «Cuibul adunat este o biserică». Și așa, pentru că în el se înalță rugăciuni lui Dumnezeu și se invoacă duhurile eroilor răposați în credința legionară.

În fața acestui fenomen de reînviere a neamului, cu ajutorul puterilor cerești preoțimea nu trebuie să rămână prea mult deoparte.

Dimpotrivă, ea trebuie să intervie neîntârziat în acest clocot de prefacere națională și să mijlocească între cer și pământ cu reală eficacitate.

«Fără această încălzire continuă a sufletelor credincioșilor voștri, nici eu, nici nimeni altul nu va putea îndrepta acest blând și înțelegător popor, pe căile binelui».

Așa stând lucrurile, Domnule General, la apelul pe care ni-l faceți dela cârma destinelor neamului românesc, sub zodie legionară, răspundem din străfundul ființei noastre cu un viguros și irevocabil: prezent!

Diacon GH. VICOL

Problema Cosmogonică

Cosmogonia sau originea Universului este o chestiune pe care mintea omenească s'a străduit să o cunoască încă din cele mai vechi timpuri. Hipotezele cosmogonice ale diferiților filosofi din antichitate ca: *Pitagora*, *Platon* și *Aristot*, ca să nu amintim și pe alții, sunt martori în această privință. De asemenea concepțiunile metafizice ale diferitelor religii din aceiași vreme ne fac dovada, că această enigmă neliniștea nu numai spiritele oamenilor instruiți, dar chiar pe cele ale mulțimei.

Nu numai în antichitate, problema originii Universului a cerut deslegare. De atunci și până astăzi a prezentat acelaș interes.

După stabilirea actualului sistem al lumii și a legilor sale de către *Copernic*, *Kepler* și *Newton*, problema cosmogonică nu numai că se menține pe aceeași linie de noutate, dar chiar devine cu mult mai nouă. Terenul câștigat de știință pas cu pas în domeniul astronomiei, fizicei, chimiei și matematicii, dă posibilitate savanților să-și deschidă orizonturi mai largi în această direcțiune. Mijloacele de cercetare se înmulțesc și omul străbate cu ochiul în Universul înstelat până la cele mai mari depărtări. Omul epocii moderne și contemporane, nu se mai mulțumește cu deducții apriorice, ci caută să experimenteze. El a ajuns, după cum se exprimă *Henri Poincaré* în ale sale «*Leçons sur les Hypothèses cosmogoniques*» să surprindă natura în chiar funcțiunea sa creatoare.¹⁾

Deaceia dela *Newton* și până astăzi, dela cadrul newtonian și până la cel relativist, găsim o mulțime de încercări în deslegarea problemei cosmogonice, care de care mai savantă. Incepând cu încercările lui *Kant*, *Laplace*, *Faye*, *du Ligondès*, *Belot*, *Abb. Moreux*, *Sir G. H. Darwin*, *Sir Norman Lockyer*, *Schuster*, *Arrhenius* și până la cele ale lui *Sir James Jeans*, în toate găsim aceeași străduință și preocupare de marea enigmă a originii noastre.

Din încercările acestora rezultă următorul lucru: că Universul în ansamblul lui e o problemă foarte complicată. Alături de sistemul nostru solar, sunt sute de mii de alte siste-

1) H. Poincaré: *Leçons sur les Hypothèses cosmogoniques* pag. LXII
Paris Librairie scientifique A. Herman et Fils.

me, fiecare în diferite faze. Unele încă în faza nebuloaselor cu forme variate: sferice, inelare, eliptice, spiraloide; altele, în faza grămezilor de stele, cu forme tot așa de variate. Toate însă au pornit, se crede, dintr'o nebuloasă primitivă ale cărei elemente concentrându-se în diferite puncte, din cauza atracțiunii universale, au dat naștere la alte centre de nebuloase mai puțin vaste, cari la rândul lor, pe calea evoluției au dat naștere la diferitele sisteme existente astăzi în Univers.

În privința mecanismului formării Universului, teoriile se deosebesc una de alta, pentru că nu toate privesc problema din același punct de vedere. Unele sunt teorii pur mecanice, neținând seama de condițiunile fizice. Altele, ca ipoteza Laplace, privesc numai sistemul nostru solar.

În sfârșit, cu toată înaintarea științei actuale, toate teoriile cari privesc problema cosmogonică sunt incomplete, după cum mărturisește și Henri Poincaré: *«Fiecare din teoriile propuse este seducătoare în unele părți. Unele dau foarte satisfăcătoare explicații unui oarecare număr de fapte; altele le îmbrățișează mai dinainte, dar explicațiunile pierd în precizie ceea ce câștigă în întindere, sau din contra ne dau o precizie prea mare, însă care nu este decât iluzorie»*.¹⁾

Totuși, oricum ar fi privite ipotezele și teoriile cosmogonice, nu putem să nu recunoaștem că au contribuit într'o mare măsură la lămurirea originii și evoluției Universului. Faptul acesta este un adevăr.

Se pune însă întrebarea: Cum lămuresc aceste ipoteze și teorii originea Universului? Răspunsul este că, dacă toate sunt de acord asupra unei nebuloase primitive din care au pornit lumile Universului, nu toate sunt de acord asupra originii acestei nebuloase. Dacă cea mai mare parte din teorii cer elementele constitutive ale nebuloasei primitive unei *Voinți divine* și de asemenea și primul impuls fizic, nu tot așa se întâmplă cu altele. După Arrhenius de pildă, problema originii Universului nici nu se pune, acesta existând din eternitate. Dacă și el vorbește de o nebuloasă primitivă, aceasta nu este altceva decât rezultatul legilor naturale după care, în Univers, în permanență vom avea trecerea dela nebuloase la sori și invers. Jocul nașterii lumilor există din eternitate și va dura în eternitate.

Îată deci în ce sens se poate vorbi și răspunde la întrebarea despre originea Universului. Aceasta este de altfel și problema pe care ne-am propus să o rezolvăm în cele ce urmează.

O rezolvare a problemei de față e necesară cu atât mai mult, cu cât *curentul evoluționist și materialist* de astăzi, re-

1) H. Poincaré: op. cit. pag. LXIX.

zultat al științei pozitive și eminentamente protivnic nu numai Creștinismului, dar oricărei concepții spiritualiste în genere, bazat pe unele teorii ca cea a lui Arrhenius, crede că numai el deține adevărul.

Vom rezolva deci, numai problema originii Universului sau o cosmogoniei. Cealaltă a mecanismului evoluției, fiind obiectul unor altfel de preocupări, o vom cerceta numai în măsura în care va fi necesară la lămurirea celei dintâi ¹⁾.

În rezolvarea acestei probleme vom arăta: că *Universul în ansamblul lui nu există din eternitate, ci își are existența într-o cauză primară creatoare în afară de el; sau mai precis: că ultima stare a materiei sau mediul electro-magnetic universal din care toate ipotezele și teoriile cosmogonice derivă lumile Universului, a ieșit, după cum se exprimă un Wolf sau du Ligondès, din mâinile Creatorului.* Pentru aceasta va trebui să evidențiem în primul rând acele teorii care se străduiesc să dovedească contrariu. Cum însă, între acestea, teoria lui Arrhenius din «*L'évolution des Mondes*» e cea mai însemnată și singura care servește de suport *evoluționismului materialist*, o vom analiza numai pe aceasta.

Teoria lui Arrhenius. După Arrhenius, Universul există din eternitate și va dura în eternitate, pentrucă nebuloasele, sorii și toate sistemele planetare sunt într-o perpetuă naștere, moarte și renaștere. Ciclul acestei evoluții perpetue, plecând de la o stea în plină activitate ca și soarele nostru, este următorul: *soare cald, soare rece, soare stins, stea nouă prin ciocnirea a doi sori stinși, nebuloasă spirală, grămezi de stele.* Acestea la rândul lor, încep din nou aceleași fenomene.

La această teorie, Arrhenius ajunge presupunând următoarele: Dacă urmărim evoluția soarelui, spune el, observăm că anual pierde cantități aproape de neconceput de căldură. Pierderea aceasta de căldură, va aduce soarele din starea actuală într-una de răcire, în aceeași stare în care se găsește și globul nostru. Prin răcire va ajunge mai departe un soare stins. Temperatura dela suprafața sa va fi poate de 50 la 60 grade deasupra lui zero absolut și nu se va ridica mai sus decât pentru puțin timp pe întinderi foarte limitate acolo unde va produce erupțiuni vulcanice. În interiorul său însă, va subzista încă o temperatură aproape tot așa de ridicată, ca și cea de astăzi. Soarele se va asemăna atunci cu o bombă plină de materii explosive; iar dacă în drumul său va întâlni un alt soare luminos sau stins, prin ciocnirea enormă care va avea loc, se va produce o stea nouă. Steaua cea nouă

1) Pentru o clarificare asupra mecanismului evoluției lumilor a se vedea: H. Poincaré: op. cit. și A. Véronnet: Constitution et évolution de l'Univers. Paris. Librairie Octave Doin.

formată din ciocnirea celor doi sori, va căpăta atunci o mișcare de rotație rapidă; iar forma pe care o va lua va fi spiraloidă dând naștere în acest mod unei nebuloase spirale. La rândul său nebuloasa spirală va putea capta mici corpuri ce rătăcesc prin spațiu, formând în interior meteoriții. De asemenea va mai putea capta și mici sori, cari vor da naștere cu această ocazie la formarea unei adevărate grămezi de stele. Fiecare din aceste stele la rândul ei din caldă va deveni rece, stinsă, se va ciocni cu alta, va forma una nouă și așa mai departe.

Iată deci mecanismul evoluției Universului, mecanism care după Arrhenius a existat din eternitate și va dura în eternitate, mecanism din care rezultă că *nebuloasele pot fi produsul sorilor și că, invers, sorii se pot forma cu ajutorul nebuloaselor* ¹⁾.

Teoria este destul de ingenioasă și pare acceptabilă. Să vedem însă, dacă este susținută și de fapte.

Mai întâi, eternitatea mișcării, pe care se bazează teoria lui Arrhenius, este o ipoteză în care știința astăzi nu mai crede. Cauza o constituie descoperirea celui de al doilea principiu al *Termo-dinamicii*, care se chiamă *principiul degradării energiei*. După acest principiu, bazat pe experiență, energiile cari produc mișcarea nu sunt eterne în Univers, ci se degradează, adică se transformă în energii inferioare din ce în ce mai puțin reversibile până ajung în starea de echilibru termic, de unde orice altă transformare es'e imposibilă. Faptul acesta este un fapt de experiență, pentru că s'a constatat, în adevăr, că toate isoarele de energie cinetică, moleculară, atomică, intra atomică etc., sunt într'un continuu proces de transformare. În acest proces, energiile dau loc la fenomene calorice, adică la energii inferioare, cari nu se mai pot transforma în alte energii. Energiile calorice sunt astfel energii ireversibile. Ce rezultă de aici? Rezultă că în Univers continuu se produc diminuări cari nu pot fi compensate sub nici o formă; diminuări cari aduc în mod fatal moartea calorică a Universului sau cu un alt cuvânt, *sfârșitul*.

Presupunerea lui Arrhenius, că aceste diminuări ar putea fi compensate prin influența reciprocă ce există între nebuloase și sori nu e deloc întemeiată. Moleculele atmosferice ale nebuloaselor, pe cari el își bazează presupunerea, deși sunt absorbite de sori, nu pot întreprinde la înfinit energia acestora. Va veni o vreme când aceste particule nu vor mai putea părăsi nebuloasele și anume atunci când rătăcind vor umplea vidul inter-stelar. De asemenea și ciocnirile cari pot

1) Svante Arrhenius: L'évolution des Mondes. Cap. VI: Déclin du Soleil. Sa fin. Origine des Nébuleuses. Paris et Liège Librairie Polytechnique.

avea loc între sori, din cari, după cum am văzut, pot rezulta nebuloase și noui sori, nu se pot continua la infinit. În momentul unei ciocniri se cheltuesc deja lumină, căldură și alte energii, iar nebuloasele produse vor avea o acțiune cu mult redusă față de cele precedente. Lucrul acesta este confirmat și de mărturia lui Hirn care spune: «S'a ajuns a se crede, că Universul așa cum este astăzi, ar putea fi o repetiție a unei serii infinite din Universele anterioare; că sistemele solare succesive în urma ciocnirilor reciproce ar fi gazefiate, reduse la starea de nebuloase și s'ar reconstitui din nou în urma unei răcirii gradate; hipoteză cu adevărat falsă. Căldura dezvoltată prin ciocnirea celor doi sori nu va putea fi niciodată egalată cu căldura nebuloasei de unde sori au pornit și la fiecare întâlnire suma căldurei se va diminua. Repetiția la infinit este deci imposibilă.»¹⁾

Aceeași constatare o face și H. Poincaré în urma analizei tuturor mijloacelor de compensare propuse de Arrhenius „Se pare, spune H. Poincaré, că prin acest proces, moartea calorică a Universului va fi cu mult întârziată, dar putem crede că nu va fi decât întârziată.»²⁾

Străduințele lui Arrhenius în dovedirea eternității Universului rămân deci fără rezultat. *Materia și energia* nu sunt eterne și așa cum vor avea un sfârșit, au avut și un început.

Unde trebuie dar să căutăm acest început? Nu ne rămâne decât în Dumnezeu, așa cum o fac și alți autori de teorii cosmogonice ca: Kepler, Newton, Faye, Abb. Moreux, Jeans ș. a.

După aceștia, *materia și energia au un creator în afară de ele, un Creator care dându-le existența, le-a dat și capacitatea de a evolua către formele actuale.* Să cităm deci și părerile onora din acești autori de teorii cosmogonice.

Faye în teoria sa cosmogonică din «*Sur l'Origine du Monde*» spune:

«Descartes și toți cari au încercat să explice Universul, au început, implicit sau explicit, prin intervenția unei puteri creatoare, căci ei iau, ca și noi, ca punct de plecare haosul, despre care este imposibil a vorbi că s'a făcut prin legile naturii.

«Printre aceste legi, cea principală, atracția universală, este precis opusă oricărei tendinți de difuziune a materiei»³⁾.

Și mai departe:

„S'a spus că Universul este o serie indefinită de transformări, nu vedem însă, cum o stare anterioară ar fi putut

1) M—gr. Duilhé de Saint—Projet: Apologie scientifique de la fol chrétienne pag. 117. Paris J. de Gigord.

2) H. Poincaré: op. cit. pag. 256.

3) H. Faye: Sur l'Origine du Monde pag. 258.

ajunge la imensa difuziune a materiei, la haosul de unde a eșit desigur starea actuală. Trebuie deci a cere lui Dumnezeu, cum a făcut Descartes, materia împrăștiată și forțele cari o conduc.»¹⁾

Du Ligondès, în lucrarea sa: «*Formation Mécanique du Systeme du Monde*», afirmă acelaș lucru :

«*Constatăm înainte de toate, că nu se poate concepe o stare anterioară acestui haos, nici chiar o stare mai simplă. După exemplul celor cari au trebuit să urce până la origini, a trebuit să cerem și noi lui Dumnezeu materia în mișcare, împrăștiată în spațiu și forțele cari o conduc.*»²⁾

Hirn cu destul de înalt prestigiu științific, discutând din punct de vedere științific eternitatea materiei și a mișcării, conchide și el în acești termeni :

«*Tot ansamblul Universului nu se poate explica decât prin intervenția unei voinți libere, anterioare oricărui fenomen, capabilă nu numai să comande elementelor — și omul le comandă într'o oarecare măsură — dar capabilă să dea ființă acestor elemente. Realitatea acestei intervenții ne pare ca o realitate matematică. Afirmația sa poate fi privită ca ultim cuvânt al științei moderne, pentru orice spirit drept și independent.*»³⁾

Dar ideia unui Dumnezeu creator nu mai puțin înrădăcinată este și în concepția relativiștilor. Iată de pildă ce spune Eddington în celebra sa carte: «*La nature du monde physique*, vorbind de știința secolului al XIX-lea :

«*Până la acest moment se admitea în mod general că Creația este opera unui inginer și nu a unui matematician cum se crede astăzi.*»⁴⁾

Iar Sir James Jeans în «*Le Mystérieux Univers*» se exprimă aproape în aceiași termeni :

«*Noi am considerat deja defavorabilă posibilitatea că Universul ar fi fost desemnat de un biolog sau inginer. După mărturia întrinsecă a Creației sale, Marele Arhitect al Universului începe a ne apare ca un pur matematician.*»⁵⁾

Din aceste sumare mărturii ale oamenilor cu înalt prestigiu științific, rezultă deci că știința adevărată, departe de a fi la baza concepției evoluționisto-materialiste, stă din contra la baza afirmației creștine despre un Dumnezeu creator.

În deslegarea problemei cosmogonice evoluționismul materialist stă, prin urmare, departe de adevăr. Acest sistem filozofic, care domină încă cugetarea epocii moderne și con-

1) Ibid. pag. 260.

2) Du Ligondès : *Formation Mécanique du Systeme du Monde* pag. 15.

3) M-gr Duilhé de Saint-Projet : op. cit. pag. 91.

4) Arthur Stanley Eddington : *La nature du monde physique* pag. 117.

5) Sir James Jeans : *Le Mystérieux Univers* pag. 160.

temporane, din cauza avântului pe care l-au luat științele naturale și tehnica științifică, poate fi deci înlăturat. Cosmologia sau originea Universului se poate lămuri cu mult mai științific printr'o concepție *spiritualistă și creștină*, care pune la baza Universului existența unui creator. După această concepție existența Creatorului se impune atât din motive științifice cât și logice. Pentru că, așa cum am și arătat, *lumea nu e ființă necesară. Ea nu își are în sine rațiunea de a fi, cu alte cuvinte nu și este propria sa cauză așa cum vor pe toate căile moniștii materialişti. Energiile pe cari aceasta le manifestă joacă rolul cauzelor secundare și nu își au în ele rațiunea de a fi. Acestea cer o Cauză primară, care să le fi dat existența ca și materiei de care sunt inseparabile și de care se leagă contingența lor. Această Cauză primară a cărei necesitate se impune pentru a explica lumea nu trebuie să fie nici contingentă ci necesară, nici temporală ci eternă, nici materială ci spirituală, nici dependentă ci independentă, fiindu și suficientă sieși, nici sclavă necesității ci liberă, nici finită ci infinită¹⁾.*

Această Cauză primară este Dumnezeuul creator așa cum îl concepe și Creștinismul și împotriva căruia nu se opune, după cum am văzut, nici știința.

Acest Dumnezeu creator stă deci la originea Universului.

Preot TEODOR JUGĂNARU
Biserica Sf. Gheorghe
Constanța

1) J. Guibert et L. Chinchole: Les Origines pag. 154.

CRONICĂ

Casa noastră este credința

În vibrantele sale chemări către Țară, D-l General Ion Antonescu stăruiește asupra puterii înbitoare a credinței, în opera de rezidire a Neamului.

În adevăr, istoria luptelor noastre de afirmare națională, se împletește indisolubil cu aceea a jertfelor făcute pentru apărarea creștinătății.

De-alungul veacurilor, pe aripile credinței s'au înălțat sufletele strămoșilor din marasmul zilelor de urgie și îngenuchiiți în fața Sfințelor Altare, au dobândit puterea de a birui toate protivniciile.

Biserica este adevărata cetate a sufletului nostru. Ea singură adună sub bolțile sale Neamul întreg: pe cei ce sunt în viață și generațiile viitoare, mormintele străbune, adăpostite lângă zidurile sale, precum și sufletele lor cu evlavie pomenite în sfintele rugăciuni.

Credința este deci piatra unghiulară, pe care Conducătorul Statului o așează la temelie la țării celei noi, redând Bisericii rolul pe care ea l-a avut atâtea veacuri în păstrarea ființei românismului.

Dând ascultare mișcătorului apel pe care D-l General Ion Antonescu îl face către ea, preoțimea ortodoxă are prilejul fericit de a contribui nestingherită la marea operă de refacere sufletească a Neamului.

Deaceia îi este recunoscătoare și ascultând chemarea vremii, preoțimea își va face întreaga datorie.

Ajutorul legionar

În aceste vremuri de adâncă stămtorare prin care trecem, ajutorul reciproc este cea dintâi datorie a fiecăruia dintre noi.

În vremuri străvechi, asistența socială o făcea Biserica alinând multe suferințe. Mai târziu însă, deposedată de bunuri, a fost nevoită să ceară ea însăși sprijinul Statului; iar asistența socială a rămas pe seama acestuia și a unor societăți alcătuite din inimi caritabile.

Mișcarea Legionară, însuflețită de un adânc sentiment religios, a pus în aplicare de îndată, legea ajutorului reciproc, decretată printre cele dintâi de Căpitan: „Ajută-ți fratele căzut în nenorocire; nu-l lăsa!”

Ascultând chemarea D-lui Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare, zeci de mii de legionari s'au înrolat cu entuziasm în slujba acestei frumoase opere.

Fără risipă, bine organizat pe întreaga țară, ajutorul legionar îndulcește amărăciunea acestor vremuri pentru cei săraci, pentru cei siliți să-și părăsească în voia soartei gospodăriile, precum și celor lăsați fără adăpost de groasnicul cutremur, care a sguudit atât de puternic pământul țării noastre.

Toți suntem datori să ne dăm obolul, chiar și bănușul văduvei, spre a contribui la alinarea suferințelor și împlinirea lipsurilor în care se sbat atâția frați de-ai noștri.

Christos în Universitate

Veacul nostru rupsesse firul tradiției strămoșești, de a se 'ncepe orice lucrare cu creștinescul „Doamne - ajută”. Oameni din generația trecută, formați sufletește în centrele necredincioase ale Apusului, sau sub influența lor, au vrut să crească un tineret înstrăinat de Neam și de Biserică; dar acesta, păstrător credincios al legăturii strânse cu glia și aspirațiile adevărate ale Neamului, s'a împotrivit din răspuseri.

De aproape douăzeci de ani luptă studențimea să readucă pe Christos în Universitate, dar puterile răului le au zădărnicit întotdeauna această sfântă corință. Doar la Facultățile de Teologie, într'un cadru restrâns, se 'nălțau creștineștile rugăciuni la deschiderea cursurilor.

Anul acesta însă, datorită ritmului de viață nouă, care însuflește toate manifestările vieții noastre, ușile tuturor Universităților, în care se urzește viața de mâine a Neamului, s'au deschis larg, ca să primească pe Christos.

Preoții bisericii străbune au înălțat rugăciuni Celui Atotputernic, ca să lumineze viitorul Țării și să binecuvinteze străduințele celor însetați de știință și credință.

Pretutindeni s'au rostit cuvântări, atât de conducătorii acelor școli de înaltă cultură, cât și de către studenți, în care numele lui Dumnezeu a fost pomenit cu evlavie cuvenită.

Iată un fragment dintr'o asemenea cuvântare :

„Generația noastră s'a născut și a trăit într'un continuu sbucium.

Nu s'a îndepărtat însă nici odată de pe drumul credinței, căci numai Dumnezeu a fost alături de ea.

Și astăzi tot Dumnezeu a răsplătit-o, pentru sângele curs și mormintele împrăștiate pe tot cuprinsul țării.

Astăzi, cu închinăciuni și rugă începem noul an școlar. Este tradiția studențimei creștine, începută odată cu lupta d n 1922. Studențimea trebuia să fie îndepărtată depe drumul lui Dumnezeu. Studentului i se făcea o educație de îndepărtare dela tot ce este creștin. Credința în Dumnezeu

trebuia să fie înlocuită cu ateism și tot felul de doctrine iudaice.

O mână de studenți se ridică cu credința lor cât muntele și înlătură prăbușirea crezului studentului creștin.

Și n'au svârlit securea credinței din mâini până n'au făcut să se înțeleagă că studentul român creștin nu poate fi îndepărtat de biserica sfântă a lui Dumnezeu“.

Este semnificativ că aceste frumoase cuvinte au fost rostite de Președintele Societății Studenților Academiei Comerciale din București. Dovadă că tot tineretul Țării noastre crește în duh religios și este însuflețit de aceeași credință străbună.

CONVERTIRI

Ziarele ne-au adus știrea că o familie de Adventiști din comuna Cetățenii din Deal, Jud. Mușcel, a revenit la ortodoxie, botezându-și cei doi copii; iar naș a fost un cuib de legionari.

Ne bucură nespuse de mult faptul că Legiunea și-a îndreptat atenția și străduințele și către spinoasa problemă a sectelor, care dăunează atât de mult unității noastre sufletești.

Această acțiune se încadrează deplin în doctrina Mișcării Legionare, fiindcă orice desbinare, de orice natură, slăbește eforturile de primenire și înălțare a Neamului.

Ea trebuie continuată, dându-se astfel un puternic sprijin Bisericii, pentru readucerea la sânul său a acestor fii rătăciți, între care se află mulți înșelați de mirajul mântuirii „în afară de Biserică“.

Preot Gh. M. Sorescu

Episcopia Constanța față de urmările cutremurului

Se știe că după urma cutremurului din zilele de 22 Octombrie și 10 Noembrie 1940 în Dobrogea, clădirile care au suferit mai mult, au fost bisericile.

Și în celelalte localități, unde ravagiile au fost mari, clădirile înalte au suferit mai mult. Este iarăși adevărat că, cutremurul a verificat și tăria construcțiilor, adică buna credință a constructorilor.

Prea Sfințitul Episcop Gherontie, în grija părintească de a verifica situația bisericilor, care au suferit stricăciuni, precum și starea sufletească a credincioșilor și spre a

lua măsuri în consecință, a delegat pe Părintele Referent Marin Rădulescu, care a cercetat la fața locului până acum o parte din bisericile din județul Constanța, din partea de Sud-Vest, în zilele de 22, 28 și 29 Noembrie.

În urma rapoartelor primite dela parohii respectivi, s'au făcut intervenții la serviciile tehnice ale Județului Constanța și Ialomița, ca să constate posibilitățile care biserici mai pot fi sau nu redat cultului și în același timp să întocmească devizele de reparații, pentru cele ce au suferit mai puțin.

Conducătorii acestor servicii au răspuns cu mult zel obligațiilor legale, dând și sfaturi practice.

Deasemenea promițând concurs la refacere.

Cea mai greu încercată de cutremur a fost biserica din comuna Băneasa, un adevărat monument de artă în construcții, podoabe și mărimă. O biserică care ar fi putut sta într'un oraș cât de mare și pretențios de construcții.

Cauzele însă au fost în felul de construcție. S'a lucrat la ea 30 de ani, în care timp materialul s'a slăbit, deși zidul avea un metru grosime cu bolte groase, portaluri și lucrări de artă în piatră și cărămidă. N'a avut nici legăturile în fier sau beton, cum se cereau unei așa mari clădiri. De aceea dela primul cutremur serviciul tehnic a fost de părere a fi evacuată, iar al doilea a distrus-o aproape complet, dărâmandu-se turlele din față și crăpându-se peste tot de sus până jos.

Se evaluiază la câteva milioane valoarea bisericii.

Aceiași soartă, pentru aceleași motive, a avut și biserica din Petroșani care deasemenea a fost sortită să fie dărâmată până în temelie. Și valoarea acestei biserici este de milioane.

Dărâmarea acestor biserici prezintă pericol, prin înălțimea și mulțimea materialului. De aceea Sfânta Episcopie a intervenit ca serviciul tehnic să fie reprezentat la dărâmare prin oameni specialiști; pe lângă aceasta, dacă se dărâmă nesistematic, se strică și materialul, din care se poate face alt sfânt locaș mai mic sau chiar în aceleași proporții.

Având avarii serioase, s'a dispus închiderea până la facerea reparațiilor bisericilor din Tufani și Negrești.

Au puține stricăciuni, care se pot face în timp bisericile din: Cumpăna, Voevodul Mihai, Biruința, Topraisar, Independența.

Prea Sfințitul Episcop Gherontie a luat măsuri, ca să nu fie lipsiți credincioșii de mângăerile și sprijinul credinței, mai ales în aceste timpuri de încercare și a aprobat, ca până la noile construcții, sau reparații, preoții respectivi să amenajeze saloane pentru oficierea serviciilor, sau chiar sfânta liturghie, întrebunțând sfintele odore și mobilierul din bisericile dărâmate.

Asemenea va da și din fondurile eparhiale ajutoare, ca să nu se întrerupă sprijinul și mângăerea bisericii.

Inspekțiile vor continua.

R.

Indrumări pentru predici

P. S. Nicolae, episcopul Clujului, căutând cărări pentru desăvârșirea propoveduirii creștine, a cristalizat în zece povețe tot sufletul predicii:

1. *In predică, propoveduește Evanghelia Domnului, nu înțelepciunea oamenilor.*

2. *Afirmă cu putere învățătura ortodoxă, nu te pierde în critică stearpă.*

3. *Dacă totuși o faci, critica să-ți fie domoală și smerită, nu tunătoare și aspră ca a Sfântului Ion Botezătorul; fiindcă nu ești sfânt.*

4. *Lămurește-ți învățătura predicii cu pilde, mai ales din Sfintele Scripturi.*

5. *Nu-ți împestrița graiul cu vorbe de origină străină (neologisme), silește-te să grăești în „limba vechilor cazanii”, ca să te înțeleagă toată lumea.*

6. *Cuvântul tău să fie limpede, cald și însuflețit.*

7. *Nu presupune că ascultătorii sunt prea luminați, dar nici nu le îngădui prea multă »prostie«.*

8. *Dacă nu ai darul rostirii slobode, scrie-ți predica și învață a o ceti frumos.*

9. *Indeobște predica ta să fie de cel mult cincisprezece minute. Dacă în acest răstimp n'ai izbutit să spui ceva, nu vei isbuti nici într'un ceas.*

10. *Incepe-ți predica așa: «In numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh»*

Și sfârșește-ți-o cu »Amin«.

PARTEA OFICIALĂ

Nouii norme pentru hirotonii

**General Ion Antonescu Conducătorul Statului
Român și**

Președintele Consiliului de Miniștri

Având în vedere raportul Domnului Ministru Secretar de Stat la Departamentul Educației Naționale, Cultelor și Artelor cu Nr. 47291 din 7 Octombrie 1940;

In baza dispozițiilor Decretului-Lege Nr. 3052 din 5 Septembrie și Nr. 3072 din 7 Septembrie 1940;

**AM DECRETAT ȘI DECRETĂM
DECRET - LEGE**

Pentru modificarea unor dispozițiuni din Legea pentru organizarea Ministerului Cultelor și Artelor din 10 Noeb. 1937

Articol unic. — Articolul 1, punctul e) aliniatul 4 din legea pentru organizarea Ministerului Cultelor și Artelor se modifică precum urmează:

Chiriarhii vor putea hirotoni pe toți candidații la preoție, absolvenți ai Academiiilor teologice, licențiaților și doctorilor în teologie, cari îndeplinesc condițiunile canonice, dacă aceștia cerând hirotonia, vor declara în scris că nu au nici o pretenție la salar bugetar, până la înființare de parohii noi, în care ar putea fi plasați. Acei hirotoniți în aceste condițiuni vor avea însă dreptul la venitul epitrahilului, în parohiile unde vor fi așezați după hirotonie.

Data în București la 15 Octombrie 1940.

Conducătorul Statului Român și Președintele
Consiliului de Miniștri
(ss) *Ion Antonescu*

Ministrul Educației Naționale,
Cultelor și Artelor
(ss) *Traian Brăileanu*

Nr. 3468/940

PREA STINȚITE

Avem onoarea a vă aduce la cunoștință următoarele lămuriri în legătură cu hirotoniile teologilor prevăzuți în Decretul-Lege Nr. 3468 din 16 Oct. a. c.

Prin Decretul de mai sus legiuitorul a înțeles ca aceste hirotonii să se facă fără posturi bugetare și fără să fie legați în mod obligatoriu de o parohie vacantă chiar nebugetară, rămânând ca orânduirea lor prin parohii să se facă ulterior, până atunci fiind utilizați în condițiile preoților refugiați.

Deci se va proceda imediat la hirotonirea candidaților teologi în condițiile Decretului-Lege citat, pe care îl trimetem alăturat în copie.

Primiți, vă rugăm, Prea Sfințite asigurarea deosebitei noastre considerațiuni.

*p. Ministru,
(ss) Indescifrabil*

*p. Director,
(ss) indescifrabil*

COPIE depe Deciziunea No. 48999/1940.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE,
CULTELOR ȘI ARTELOR

DECIZIE

Noi, Profesor Traian Brăileanu, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Educației Naționale, Cultelor și Artelor

DECIDEM:

Art. I. — Preoții parohi și preoții ajutători și în general personalul bisericesc de la parohii, catedrale și mănăstiri, care vor împiedica pe clericii refugiați să-și exercite atribuțiunile pe lângă instituțiunile, unde au fost repartizați, vor fi imediat sancționați cu suspendarea salariului de către Minister și cu suspendarea din funcțiune de către eparhiile respective, care sunt datoare să semnaleze acestui Departament orice abateri săvârșite în această privință.

Art. II. — Domnul Director al Cultelor din Minister este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei Decizii

Data în București

*Ministrul Educației Naționale
al Cultelor și Artelor,*

(ss) Traian Brăileanu

p. conf. (ss) *T. Marinescu*

TELEGRAME

Majestății Sale Regelui MIHAI I

Palatul Calea-Victoriei

București

Clerul și credincioșii eparhiei Constanța, înălțând astăzi în Catedrala episcopală rugăciuni, cu ocazia aniversării zilei numelui Majestății Voastre, pentru sănătatea și îndelungata viață a Majestății Voastre, depun prin smerenia mea la picioarele Tronului Regal, omagiile lor de supunere și devotament neșarmurit

Să trăiți Majestate

(ss) *Episcop GHERONTIE*

Majestății Sale Regine Mame ELENA

București

Trăiască Regele și Majestatea Voastră întru mulți ani cu sănătate și pace.

In numele eparhiei Constanța,

(ss) *Episcop Gherontie*

COPIE după telegrama M. S. Regina Mamă Elena, către Sfânta Episcopie Constanța, înregistrată sub Nr. 8278/940.

Mulțumesc din toată inima.

(ss) *ELENA*

Domnului General Ion Antonescu

Conducătorul Statului Român

IAȘI

Episcopia dela Mare este prezentă sufletește la serbările Legiunei Române din Iașii plini de glorie și leagăn al unității noastre naționale.

In numele clerului și credincioșilor strig:

Să trăiți Domnule General.

Episcop

(ss) † *Gherontie*

C O P I E după telegrama Nr. 403/940.

Mulțumesc pentru frumoasele sentimente de solidaritate cu acțiunea legionară.

Conducătorul Statului Român

(ss) *General Ion Antonescu*

*Domnului Horia Sima, Comandantul
Legiunei Române — București*

Arhanghelul Mihail — Patronul Legiunei Române, să acopere cu acoperământul aripilor sale protectoare scumpa noastră Românie Legionară.

Trăiască Legiunea și Căpitanul.

In numele eparhiei Constanța

Episcop,

(ss) *Gherontie*

Preoții nu pot fi învățători sau profesori

Prin Decretul-Lege 3566 din 28 Octombrie 1940, s'a interzis cumulul în învățământ. În articolul 5 și 6 din acest decret lege se hotărăște că preoții nu mai pot ocupa și postul de învățător sau profesor.

Iată cuprinsul acestor articole:

Art. 5. — Preoții nu pot fi și învățători.

Art. 6. — Preoții profesori la Facultăți sau Academii Teologice, precum și preoții profesori de religie în învățământul de grad secundar, nu pot fi parohi și nu pot funcționa cu salariu la vreo parohie prevăzută în bugetul Statului sau particulară. *Ei nu pot beneficia nici de veniturile epitrahilului.* Ei își păstrează însă dreptul de a sluji onorific la biserica sau parohia la care au funcționat.

*
*

Preoții și personalul ajutător, nu pot fi pensionari

Prin decizia Ministerului Educației Naționale Cultelor și Artelor, Nr. 53602 din 7 Noembrie 1940, preoții, diaconii și

cântăreții bisericești, pensionari ai Statului, județului sau comunei, nu mai pot ocupa posturile în care funcționează actualmente.

Toți acei cari intră în categoria de mai sus, au însă dreptul ca în termen de 15 zile dela publicarea deciziei, să opteze pentru pensia sau pentru funcția pe care o dețin în prezent, interdicția de a cumula pensia cu salariul respectiv, aplicându-se fără nici o excepție, cu începere dela 1 Decembrie 1940. Acei ce au renunțat la pensie, pot să funcționeze în actualele posturi de preot diacon sau cântăreț, până la împlinirea limitei de vârstă pentru punerea în retragere din oficiu, conform legii generale de pensuni.

Toți clericii care vor fi optat pentru pensie dela Stat, județ sau comună, se bucură de acelaș regim ca și preoții și diaconii puși în retragere din oficiu, pentru limită de vârstă la 70 de ani, sau ca aceia pensionați facultativ la 65 de ani, potrivit dispozițiunilor art. 2 din legea generală de pensuni și ale regulamentului aceleeași legi.

I N F O R M A T I U N I

La inspecțiile inopinate, făcute de delegații Sfintei Episcopii, s'a constatat că mai sunt încă preoți care nu sînt pătrunși de avantajele pe care le procură întrebuintarea în biserică a lumânărilor de ceară din fabrica Sf. Episcopii.

Se atrage atenția c. pr. că nu mai pot invoca nici un motiv de scuză, fabrica funcționând de aproape 2 ani și protoierii au depozite suficiente și de toate mărimile.

Prețul minim, calitatea și avantajele parohiilor și preoților sînt atâtea motive ca toți să intre în legalitate.

Inspecțiile sînt în continuare.

P O S T U R I V A C A N T E

Se declară vacante pe ziua de 1 Decembrie 1940. următoarele posturi:

1. Postul de diacon dela parohia Sf. Nicolae - orașul Călărași, județul Ialomița, prin optare pentru funcțiunea de profesor.
2. Postul de preot paroh al parohiei Oltina, județul Constanța, prin optarea preotului Ioan Georgescu pentru postul de învățător.
3. Postul de preot dela parohia Esecioi, județul Constanța, prin optarea preotului Constantin Popescu, pentru postul de învățător.
4. Postul de preot dela parohia Bugeac, jud. Constanța,

prin optarea preotului Constantin Pantazi, pentru postul de învățător.

5. Postul de preot dela parohia Carvăn, jud. Constanța, prin optarea preotului Leonida Moisescu pentru postul de învățător.

6. Postul de preot deservent la Catedrala Sf. Episcopii Constanța, prin optarea preotului Emil Grosu pentru postul de profesor.

7. Postul de preot ajutător la parohia Sf. Nicolae I Constanța, prin optarea preotului Vasile Georgescu pentru postul de profesor.

8. Postul de preot dela parohia Plopeni, jud. Constanța prin pensionarea preotului St. Niculescu.

9. Postul de cântăreț I dela parohia Slobozia Nouă, jud Ialomița, cu începere dela 1 Noembrie 1940.

T A B L O U

de preoții evacuați din Cadrilater și alte regiuni ale țării și dați pentru utilizare la parohiile din județul Constanța prin Cons. dela 3 și 18 Octombrie 1940

1.	Pr. Paul Dobrescu	sf. Gh. Bazargic	Caliacra	Ostrov
2.	Diac. Gh. Vicol	"	"	Sf. Nic. I C-ța
3.	Pr. Th. Jugănar	"	"	Sf. Gheorghe
4.	" Dumitru Mihai	Carasular	"	Sinoe
5.	" Gh. Buciu	Gargalác	"	Plopeni
6.	" Dinu Soare	Duranlar	"	Corbul de Jos
7.	" Mihail Done	Rogojina	"	Topalu
8.	" Gh. Encică	Nădejdea	"	Ioan Corvin
9.	" V. Zamfirescu	Pârâul Caprei	"	Băneasa
10.	" Gh. Gherlan	Bairam Bunar	"	Tepeș Vodă
11.	" Th. Done	Sf Tr. Bazarg.	"	Cernavodă
12.	" Gh. Bălășel	Regina Maria	"	Mangalia
13.	" Nic. Zamfir	Pădureni	"	Palas C-ța
14.	" Ioan Șerban	Sf. Gh. Cav.	"	Cated. Ep.
15.	" Dumitru Rusu	Dropia	"	Cotu Văii
16.	" Oct. Iatan	Cadichioi Durostor	"	Adormirea C-ța
17.	" Ar. Brătianu	Cranova	"	Oltina
18.	" Nic. Popescu	Frășari	"	Șipote
19.	" Gh. Turliu	Brăcina	"	Sf. Imp. I
20.	" Vasile Barbu	Baltagiu Nou,	"	Beilic
21.	" Anghel Gh.	Câzâlgicli	"	Seimeni
22.	" Nic. Luca	Acadâular	"	Chirnogeni
23.	" Al. Anghel	Popina	"	Cochirleni
24.	" I. Stoian	Belica	"	sat Castelu C.-Vodă
25.	" Murea I. Ion	Poiana Hotin	Adormirea	II Ana-chioi

T A B L O U

de preoții evacuați din Cadrilater și alte regiuni ale țării, dați pentru utilizare la parohiile din județul Ialomița, prin cons. dela 3 și 18 Octombrie 1940.

1.	Pr. Gh. Cloșcă	Carapcea	Calliacra	Grivița
2.	« Gh. Stroe	Carali	»	Gârbovi
3.	« Gh. Mihail	Enigea	»	Borânești
4.	» Avram Mihail	Ezibei	«	Cuza-Vodă
5.	« M. Georgescu	Velifac	«	Ștf. Vodă
6.	» Marin Mihai	Hasi Kioseler	»	Eliza Stoenesti
7.	« P. Breteanu	Musubei	«	Slobozia Capela
8.	» St. Ianuli	Suiuciu	»	Urziceni
9.	« Leonida Mateescu	Șabla	»	M. Vodă
10.	» Dima S. Dima	Teche	«	Chioara sf. Vas.
11.	» Const. Hagi	Vânători	»	Amara
12.	» D. Topârceanu	Caramanli	«	Cosâmbești
13.	« D. Barbu	Trupcilar	«	Cocora
14.	» Stel. Negoia	Șâtâlmăș	«	G-1 Dragalina
15.	« Ioan Voicu	Ilanlâc	»	Patru Frați
16.	» Ioan T. Coman	Voinești	»	Dragoș-Vodă
17.	» Șt. Marinescu	Liliacova	»	Bordușelu
18.	« Neagu Badea	Viișoara	«	Ogradă
19.	» Vasile Manta	Florica	»	Roseji I
20.	» A. Tuțiuianu	Tit. Maiorescu	«	Radu Negru
21.	« C. Dobrițoiu	C. Sandu Aldea	«	Vlădeni
22.	» I. Runcanu	Fundeni	«	Perișoru
23.	« V. Bărbieru	Sarimeșe	»	Săveni
24.	« M. Alexand.	Gh. Suiuciu II	»	Balaciu
25.	» Ioan T. Chivu	Bașbunar	»	Buești
26.	» V. Călinescu	Simionova	«	Cocargeaua I
27.	« Sandu Sârbu	Stânca	»	Vărăști
28.	» N. Ghenciu	Răcari	»	Gh. Lazăr
29.	» I. Preda	Cămlaru	»	fil. Urziceni
30.	« I. Vișan	Echișcea	»	Căzănești
31.	» D. Epure	Cuiungiuc	»	Gimbășani
32.	» Gh. Mitu	Mansârova	»	Basarabi C. ța
33.	« P. Georgescu	Renășterea	«	Găița și din Făcăeni
34.	« N. Alexand.	Aidemir	Durostor	Sf. Imp. Călărași
35.	« D. Ioniță	Avdula	»	Lehliu
36.	» Manole Stan	Caraomur	»	Roseji II
37.	« Th. Lificiu	Cocina	«	Sf. I. Botez. Călărași
38.	» I. Popescu	Doimușlar	»	Model
39.	» Aurel Geor.	Hașchioi	«	Podul Lupii
40.	» Ioan Panait	Senova	«	Jegălia
41.	» D. Iru Dima	Vetrina	»	Ulm
42.	» Gh. Petr. Tatar	Atmagea	»	M. Kogălniceanu
43.	» Alecu Zamf.	Arabagilar	»	Ciocănești-Sârbi
44.	» I. Apostol	Alfatar II	»	Găldău
45.	« Ioan Barbu	Golebina	»	Speteni
46.	» I. Teodor.	Cociumar	»	Reviga - M. c. Bătrân Rov
47.	» V. Roman	Doccilar	»	Țândărei Strachina
48.	» Gr. Nemțeanu	Uzulchioiu	»	Bărcănești
49.	» Aurel Lavric	Srebărna	»	Ceacu

50. „	St. Popescu Sf. Ap. Silist.	„	Sf. Nicolae Constanța
51. „	D. Teodorescu Silistra	„	Roseți III
52. „	Gh. Dumitrescu Turtucaia	„	Cărămidari Călărași
53. „	Al. Suzeanu Turtucaia	„	Slobozia Veche
54. „	Cosma Drăghi. Craiova Dolj	„	Ciochina
57. „	Galacțion Bur. Basarabia	„	Manasia
58. „	Vlad Dragomir Pirlui nou Durostor	„	Mihai Viteazu

T A B L O U

de cântăreții evacuați din Cadrilater sau alte regiuni din țară repartizați pentru utilizare la parohiile din jud. Constanța, cons. 3 dela și 18 Oct. 1940

1.	Gh. M. Tănase cânt.	Sf. Nic. Bal.	Caliacra Ostrov
2.	I. Petculescu	„ Ad. Cavarna	„ Cat. Ep. C-ța
3.	Const. Sperlea	„ Ad Cavarna	„ Sf. Nic. I „
4.	Vasile Stroe	„ Sf. Dum. Bazarg.	„ Cated. Ep. „
5.	Costea Roșu	„ Alexandria	„ Oltina „
6.	Oprea Bulug.	„ Eșelii	„ Cerbul de Jos
7.	Ioan St. Popescu	„ Caramanli	„ Corbul de sus
8.	Ilie Predescu	„ Ilanlâc	„ Arsa
9.	Sava Cosoveanu	„ Dropia	„ Tuzla
10.	Vangh. Buciu	„ Sf. Maria Balc.	„ Sf. Imp. C-ța
11.	Mitrofan Mihai	„ Sf. Gh. Cavarna	„ Hârșova
12.	Marin Stratulat	„ Sf. Tr. Bazargic	„ Sf. Gh. C-ța
13.	Panait Norocel	„ Vulturești	„ Dobro. Val
14.	Ion Brodețchi	„ Teche	„ Techirghiol
15.	Alex. Nițică	„ Sf. Gh. Cavarna	„ Sf. Dum. C-ța
16.	Dumitru Oprea	„ Sf. Gh. Bazargic	„ Ostrov sf. Nic.
17.	Ioan Măneacă	„ Cranova Durostor	„ Canlia
18.	Ștefan Desagă	„ Pândâcli	„ Satul Nou
19.	Stere Papadtru	„ Tatar At.	„ Băneasa
20.	Alex. Răd.	„ Sf. Imp. Bazar. Caliacra	„ Băneasa
21.	Marin Enache	„ M. Vodă	„ Măgura

T A B L O U

de cântăreții evacuați din Cadrilater și alte regiuni din țară repartizați pentru utilizare la parohiile din jud. Ialomița cons. dela 3 și 18 Uctombrie 1940.

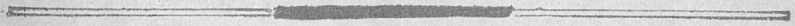
1.	Vasile Vârlan cânt.	Sf. Tr. Bazar.	Cal.	Măg.-Călărași
2.	Traian Hieroju	„ Sf. Imp. Bazargic	„	„ Urziceni
3.	Anton Vișan	„ Mircea-Vodă	„	„ Ograda
4.	Gheorghe Luca	„ Stejarul	„	„ Ciochina
5.	Const. Chiacu	„ Aidemir	Durostor	„ Model
6.	Const. Culeju	„ Frășari	„	„ Roseți I
7.	Teodor Tănase	„ Sf. Nic. Turt.	„	„ Sf. I. Botez. Călărași
8.	Marin Bațu	„ Frășari	„	„ Roseți II
9.	Const. Merca	„ Cocina	„	„ Ceacu
10.	M. Săraru	„ Acadânlar	„	„ Copuzu
11.	M. Berneanu	„ Docțilar	„	„ Tândărei Strachina
12.	Ioan Jușcă	„ Hotin	Hotin	„ Șocariciu
13.	Nicolae Suta	„ Bazaurt Caliacra	„	„ Balaciu
14.	Mihail Merca	„ Cocina Durostor	„	„ Cuza Vodă

SPRE ȘTIINȚĂ

Revista apare sub îngrijirea Secției Culturale.

Schimbul de reviste, trimeteri de articole, abonamente și orice corespondență, se va adresa Revistei «Tomis» la Sfânta Episcopie, Constanța.

ABONAMENTUL:

- 1 an pentru preoți, epitropi și abonați particulari 120 lei
- 1 an pentru cântăreți 100 lei

SFÂNȚA EPISCOPIE – CONSTANȚA

onor
P. C. Sale
Domnului

Cancelaria Sf. Patriarshii
Sectia Culturală

Parohia _____

Comuna _____

Județul _____

Di. al. Patriarshii
Bucuresti -